

STINNÁ MÍSTÁ

DANIEL BARTÁK

Stinná místa

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Daniel Barták

Stinná místa – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

DANIEL BARTÁK
STINNÁ MÍSTA

STINNÁ MÍSTA

DANIEL BARTÁK

© Daniel Barták, 2019

Cover © Marek Pařízek, 2019

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-7597-548-5

ISBN e-knihy 978-80-7597-593-5 (1. zveřejnění, 2019)

Poděkování všem, kteří se podíleli na vzniku téhle knihy:

Alena Melníková, Juraj Štubner,
RNDr. Jindřich Fanfrlík Ph.D., Petr Tychtl,
Petra Niederlová, Iveta Poláčková,
David Endrýs a Jakub Kukla.

PROLOG

Tam bude pláč a skřípání zubů.

Matouš 13

/ PŘED ČTYŘICETI LETY /

Do jámy v jižní části kněžiště kostela svatého Jana Křtitele mířil poslední mrtvý. Dvojice biochemiků stojících nad ní sledovala, jak nebožtík sjel po schodech a zarazil se o další těla.

Muži se podívali jeden na druhého a v očích se jim objevila stejná otázka: Snad odtud nevylezou? Přes hlavu měli natažené ochranné masky, na sobě speciální oděvy, které je měly, jak pevně doufali, ochránit před tím, co ty v jámě přivedlo až na její dno.

Ještě před několika hodinami vůbec netušili, co se děje, a upřímně, nevěděli to ani teď. Někde se stala chyba a jejich pacienti, které posbírali, kde se jen dalo, začali v obrovských bolestech umírat.

Zpanikařili. Zvláště když dva jejich starší kolegové manželé Nowakovi odjeli na konferenci ve východní části Berlína a nemohli se s nimi spojit. Ti dva, kteří jako jediní přesně věděli, kdo za tímhle vládním projektem stojí, kdo je poslal do tohoto města duchů, kde takřka nikdo nežil a které ani pomalu nebylo na mapě, je nechali na pospas hrůznému pohledu na umírající a výčitkám svědomí. A zřejmě i lidem z ministerstva, pokud za sebou dobře nezahladí stopy.

Starší z biochemiků, Jaroslav Moučka zvaný Jarin, se otočil k desce, pod kterou ten mladší – úplnou náhodou – našel vchod do podzemní chodby. Chtěl se k desce sklonit a zakrýt jí díru, místo toho se do ní ještě jednou podíval. Peklo! Takhle přesně si ho vždycky představoval. Zmar a utrpení uvnitř temné jámy.

Pokřičoval se tak, aby to nikdo neviděl, a začal se modlit.

Takhle to přece nemůže skončit. Ti lidé neměli umřít, mělo se jim pomoci. A pak dalším a dalším. Pokoušeli se o průlom v medicíně, takřka o zázrak. Ale ty, jak si dnes s hrůzou uvědomil, se jen tak nedějí. Ani na posvátné půdě ne.

Po tvářích mu kanuly slzy, začínal se hroutit. Nikoliv nad osudem těch mrtvých, ale svým. Měl rakovinu a jediné, co mu mohlo pomoci, byl vir, kterému ještě ani ne-

dali jméno. Když viděl, jak skvělé mají výsledky, neváhal a aplikoval si ho do těla.

Ted' věděl, že udělal chybu. To, co se dnes na faře stalo, bylo pro něj zdrcující. Tušil, že ho zřejmě čeká stejný osud jako ty dole, jen nevěděl kdy. Rozhodně dřív, než kdyby to nechal být. Měl vůbec čas se ještě o něco pokusit a svůj osud zvrátit? Věřil, že ano.

Za ním se ozvalo šustění papírů, které ho přimělo k tomu, aby se otočil.

„Co to děláš?!“ obořil se Jarin na mladšího kolegu, jenž k jeho smůle byl synem manželů Nowakových, kteří to tu měli na povel. Jmenoval se Herold a Jarin ho už od začátku nemusel.

„Končíme, Jarine, uť se f tím fmiř,“ řekl Herold.

„To nemůžeme. Musíme pokračovat. To vyřešíme, vždyť jsme byli tak blízko,“ prosil Jarin, ale papíry do díry padaly dál. Překročil tedy díru a strčil do kolegy, který udělal čtyři kroky zpátky. Pak se rozkročil tak, jako by říkal „Jen přes moji mrtvolu“, a zařval: „Nech toho, jsem ti řekl!“

Jarin nechápal, co si to ten dvacetiletý cápek vůbec dovoluje. Vždyť ani neměl být součástí projektu. Kdyby nebylo jeho rodičů... Nesnášel protekční parchanty a zvláště jeho.

„Dej mi ty dokumenty!“ řekl a natáhl k Nowakovi ruku.

„Neblázni, foudruhu. Nevidíš, co fe tady děje? Je konec. Každou chvíli může na dveře zaklepat někdo z lidí z mi-

nisterstva a co pak? Měli fme jen jednu šanci. Zklamali fme. Další už nám nedají.“

„Ale vždyť nám stačí málo. Neblázni a dej mi ty papíry!“ Jarin udělal krok, natáhl se pro ně, ale papíry se začaly snášet k zemi jako padající sníh. Chtěl se pro ně sehnout, sesbírat je; místo toho zkameněl. „Co to děláš?“ řekl a nevěřícně vytřeštil oči. Mezi ním a kolegou se objevila hlaveň pistole.

„Dobře vím, o co ti jde, a je mi to líto. Ale opravdu končíme.“

„To nemůžeš!“ Jarin cítil, jak strašně se potí. Nejraději by ze sebe ten ochranný oblek strhal, ale neměl čas.

Vtom se ve střelcově druhé ruce objevila kostka a začala z ní pomalu sklouzávat. Vzápětí opustila dlaň a za neustálého točení padala dolů.

„To přece nemyslíš vážně?“ vyštěkl Jarin. Dobře věděl, co to znamená. Sám byl už několikrát svědkem toho, že Herold nechal rozhodnutí na téhle hračce. Jak dětinské. Přesto ji nespustil z očí.

Kostka dopadla na dlažbu, několikrát se od ní odrazila. V jednu chvíli se zdálo, že se ztratí pod papírem, ale nakonec se na jiném zastavila.

Jarin zaostřil pohled. Šestka! Aniž tušil, co to znamená, objevil se mu na tváři úsměv. Šestka! To může být jenom dobré.

Podíval se na Herolda a ve stejnou chvíli naplnil kostelní loď ohlušující výstřel. Kulka prolétla maskou a zasáhla Jarina podnosem. Ten udělal dva kroky dozadu, s třetím se pod ním otevřelo peklo.

Muž s pistolí začal sbírat rozházené papíry na hromadu. Rozhodl se jinak. Raději je na faře spálí, než aby je nechal jen tak pohozené v podzemní chodbě, a to i přesto, že o ní zřejmě nikdo další nevěděl. Pořád se totiž nemohl zbavit pocitu, že by to pro něj mohlo být nebezpečné.

PRVNÍ ČÁST

Tu vyšli jsme a zřeli jsme zas hvězdy.
Dante Alighieri, Božská komedie – Peklo
(překlad Jaroslav Vrchlický)

/ SOUČASNOST /

Den první

Jmenuju se Pavel Horváth a s tím čutálistou z Plzně nemám nic společného. No... nemám. Řekněme, že vypadám jako jeho posezonní model, který přestal běhat a narostlo mu břicho. Mě se tohle oplácané tělíčko drží celoročně, ale nestěžuju si.

Přitom pohybu mám dost. Jako neřidič, zřejmě poslední svého druhu, se nachodím, až běda. Denně tak pět kiláků, často i víc. A v práci, kde dělám instalatéra-topenáře, si taky pěkně máknu.

I tady v Dřímotě, kde lišky dávají dobrou noc, chodím pěšky. Ale abyste mě špatně nepochopili, moc mě to nebaví, po pravdě to nesnáším. Akorát mi to přijde lepší než s těma pošukama za volantem sdílet silnici.

Dnes mě do městečka vytáhl hlad. Jak jinak. Naštěstí to z mého nového domu, který jsem zdědil po otci, není zas tak daleko. Lesem nějakých pětadvacet minut. Pohoda.

Bohužel Dřímota nepatří mezi místa, kde by se dalo vybírat z tuctu obchodů napěchovaných zbožím. Městečko čítající podle mého odhadu nějakých dvě stě, tři sta obyvatel nemá ani vlastní Vietnamce. A město bez Vietnamců prostě není ani město, nýbrž prdel zakopaná!

No, a tak člověk musí vzít zavděk smíšeným zbožím, jehož sortiment není zrovna pro náročné. Spíš to tu vypadá, jako by ho zrovna vyrabovali. Regály poloprázdné, obsluha nesympatická, skoro jako bych ji otravoval.

Kam jsem to proboha vlezl?

Nedalo se nic dělat. Najíst jsem se musel, a tak jsem si naporoučel půl kila točeňáku, majonézu, chleba a pár lahviček. Měli jen Březňáka, no to mě poser. Kdo takovou břečku, s Leninem na etiketě, může vůbec pít? Když ale není nic jiného... Strčil jsem jich do košíku hned deset a přidal kousek tohohle, špetku tamtoho a pytlík támhletoho, aby bylo na večer co chřupat.

Obtěžkán přeplněným batohem a dvěma igelitkama jsem přeběhl hlavní ulici a zastavil se před hospodou, odkud jsem poprvé zahlédl věž kostela vykukující nad baráky.

Neměl jsem v plánu tady zůstat déle, než bude nezbytně nutné, nicméně okouknout jsem to tu musel. Málokdy se vám totiž poštěstí, že se ocitnete na místě, o kterém na netu nepíší nic nebo jenom to, že je. Proto jsem vkročil do putyky.

Už jak jsem překročil práh hospody U Legionáře, vnímal jsem určité signály, nabádající k okamžitému zařazení zpátečky. Jenže to bych se musel poslouchat a nemyslet jen na jedno orosený.

Ve vzduchu se vznášelo cosi divného. Cítil jsem to, a přesto – nebo právě proto – jsem neodešel. Podivnou atmosféru poloprázdného lokálu umocňovalo tlumené osvětlení a za výčepem stojící muž, s ježatými stříbrnými vlasy a knírkem ve tvaru obráceného U. Připomínal nasranýho mrože.

Pozdravil jsem a prošel lokálem do zapadlého koutu u záchodů, kde jsem se posadil. Naskytl se mi tak dobrý rozhled po místnosti a zároveň jsem na sebe zbytečně neupozorňoval. Už takhle se na mě lepilo víc pohledů, než bych si přál, a moc přátelské nebyly. Jediný, kdo si mě nevšímal, byl personál. Nevadí, aspoň jsem si to tady mohl okouknout.

Čelo místnosti zdobili na zdi namalovaní legionáři sedící v zimních kabátech na jednom koni. Z malby, na několika místech popraskané, vyzařoval podivný neklid.

Kresba mě vtahovala do sebe, až jsem na mlhavý okamžik uvěřil, že vnímám houpavý pohyb koně, křupání sněhu a tlumený hovor mužů. O čem se baví, jsem však neslyšel.

U Legionáře? Proč jen u jednoho? Znělo to líp, ale k tomu druhému to nebylo fér.

Pohledem jsem sklouzl na poněkud vybledlou brčálovou malbu, která pokrývala zbytek lokálu. Tahle hospoda tedy měla atmosféru. Zvláštní, pochmurnou, do které perfektně zapadali její hosté s poněkud sepranými svetry, košilemi a se zarudlými nosy smutných klaunů.

„Tak co to bude?“ oslovila mě osoba přiskřípnutým hlasem, která se zničehonic objevila nade mnou.

Jako by mi někdo dal na výběr, projelo mi hlavou, ale nahlas jsem řekl pouze: „Pivo.“

Starší žena s prsy, že by mohla kojit z mostu vodníky, se otočila a pomalým krokem zamířila k výčepu. Chvilí jsem pozoroval její dlouhé vlasy a kypré boky, jak se v rytmu neochoty vzdalují, abych se v myšlenkách vrátil k dnešnímu odpoledni.

Něco po druhé jsem vystoupil asi kilometr od baráku z bílé Fabie, když jejímu řidiči, bývalému tchánovi, těsně předtím zazvonil mobil. Nemusel jsem se ani ptát, kdo volá. Stačilo se zaposlouchat do toho hysterického řevu, který vycházel ze sluchátka a bylo mi to jasné. Janička!